

paper de vidre

segona època contes

PERICO PASTOR

7 Juliol 2015

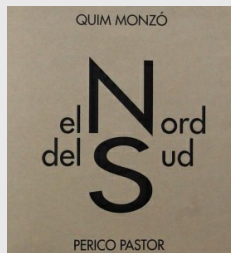

Perico Pastor (La Seu d'Urgell, 1953) és pintor, dibuixant i il·lustrador català. Va estudiar a Barcelona i el 1976 va emigrar a Nova York, on s'hi va quedar uns dotze anys; allà va publicar les seves il·lustracions a *Harper's Magazine*, *Village Voice*, *Vogue* i sobretot a *The New York Times*. El 1980 va exposar per primera vegada al Cornelia Street Café, de Nova York, i el 1983 ho va fer per primera vegada a la galeria Estampa, a Madrid, i des d'aleshores no ha deixat d'exposar en ciutats com ara París, Nova York, Toquio, Miami o Barcelona, entre d'altres. Des del 1989 viu a Barcelona, dedicat completament a la pintura i a il·lustració. Escriví articles d'opinió i realitza il·lustracions a la premsa escrita a *El País*, *La Vanguardia*, *El Periódico de Catalunya* i *l'International Herald Tribune*. Il·lustracions seves han il·luminat també llibres com la Bíblia editada per l'Enciclopèdia Catalana, un dels seus treballs més reeixits. Amb una obra inconfusible, Perico Pastor ha practicat el dibuix i la pintura, i treballa habitualment sobre paper de poc gramatge, amb unes qualitats de textura i lluminositat que ajuden a potenciar els valors gràfics de la tinta xinesa o l'aquarel·la.

Quim Monzó va néixer a Barcelona l'any 1952. Va començar a publicar a principis dels setanta, a diaris de Barcelona i Madrid, sobre les guerres d'Irlanda del Nord, Vietnam i Cambodja. L'any 1982 va anar becat a Nova York per estudiar literatura contemporània nord-americana. Ha traduït contes, novel·les i obres de teatre. Ha escrit guions per a la ràdio, la televisió i el cinema. És col·laborador habitual de *La Vanguardia* i Catalunya Ràdio. Ha publicat onze llibres de narrativa i deu d'articles. Ha guanyat el premi Nacional de literatura, el de narrativa Ciutat de Barcelona, el de novel·la Prudenci Bertrana, el de novel·la *El Temps*, el Lletra d'Or al millor llibre de l'any, el dels Escriptors Catalans i, quatre vegades, el premi de la Crítica, que atorga *Serra d'Or*.

El cas és que aquest conte circular del Monzó m'havia atrapat des de la primera lectura. I sempre havia tingut ganes de fer-ne una versió en què les il·lustracions no es limitessin a il·luminar el text, sinó que repetissin l'estructura i el ritme de la narració. Això és el que vaig intentar amb aquesta edició de bibliòfil realitzada amb mestria pel gran Magi Baleta. Era l'any 1993, anys abans de tenir ordinador, la composició del text és obra meua (li hauria hagut de confiar al Quim, que d'aquestes i altres coses en sap molt més que jo) i el resultat és el que és... Però a mi encara m'agrada, aquest vestigi de l'època en què llutem bigoti i ulleres rodones model Walter Benjamin.

Només vull afegir que mentre treballava en el projecte, que es va presentar a la Galeria Gràfica 4 de l'Amor Marsé, al carrer Petritxol, em feia una mica de vergonya una operació tan descaradament comercial com un tandem Monzó/Perico, i pensava si el tiratge de 25 exemplars, que és tot el que la meua economia em permetia (l'editor original se n'havia desdit) no seria una mica curt. Però el món de la bibliofília és molt seu: encara me'n queden uns 20 a l'estudi! Periòdicament els apujo el preu.

Cliqueu a la coberta per veure (en pdf) l'edició de bibliòfil que Perico Pastor va fer del conte «El nord del sud» de Quim Monzó.

El nord del sud

L'N va pujar els graons de dos en dos, nerviós, atabalat, intentant dissimular-se les palpitations. A l'últim tram d'escala va tractar d'assenenar-se i es va adonar que, fet i fet, exteriorment l'únic detall que el podia fer semblar sospitós era la respiració massa agitada. Va inspirar diverses vegades i, amb por, va obrir la porta. Va escoltar el silenci per veure si en treia cap notícia. Sabia que tot estava a punt d'anar-se'n en orris, de convertir-se en un munt de runes, i que no hi havia manera d'evitar-ho. Ara, però, no era el moment de lamentar-se, de parlar del que es podia haver fet (i que no es va fer perquè, en l'instant decisiu, un s'empassa la saliva i tira pel dret). Al capdavant, només vivim un o dos cops, i que el sostre i el terra s'esquerdessin i que tots els fonaments en què des de feia tants anys havia basat l'existència es fessin miques era el mínim que calia esperar d'una situació com aquella, un carreró sense sortida que amenaçava de xuclar-lo per sempre més i fer-lo desaparèixer per l'ull de l'espiral sense fi. Va asseure's. Va deixar anar el cap enrere.

Va imaginar la fúria de l'S, bocabadada i tensa, mirant-lo de fit a fit, com si no el reconegués i fos ara que veïes per primera vegada aquell rèptil que tossia discretament davant d'ella, i apartava els ulls d'aquella mirada que li cremava la pell. No va saber preveure'n altres reaccions: a partir d'aquell moment, les possibilitats es disparaven, incontrolables. L'N sabia que d'aleshores endavant s'havien acabat per sempre més els caramels compartits, la melmelada dels diumenges al matí, la passejada del capvespre, els petons a l'ascensor, les rialles a l'hipòdrom, les dues entrades de cine amagades ara sota el barret, ara sota el tovalló. A canvi, ara començaven els matins de gebre, els despertadors helvètics, les aclaparadores tardes de lleó tancat en una gàbia massa grossa, monjo en una cel·la, ocell dissecat que acumula poís, arnat.

Esclar que, a la llarga, el gebre es desferia en aigua, i vindrien els partits dels dijous, les timbes dels dissabtes, les llaunes de cervesa sota el llit, els peus sobre la taula, l'esmorzar amb xampany abans d'anar a dormir. I no tan sols això: s'haurien acabat, per sempre més, les visites de parents arrugats i amics saberuts que omplien de cendra el parquet en sopars de compromís. S'haurien acabat les mitges al sofà, els consells fora de to, els cabells a la pica, les exigències intempèstives. Durant una estona, l'N va caminar arunt i avall del pis. Després es va trobar marejat, amb ganes de menjar i vomitar alhora. Es va rentar, va endreçar llibres, es va entretenir a graduar les revolucions del giradiscos.

Aleshores va sentir les passes de l'S: pujava les escales ràpidament, ficava la clau al pany, obria la porta. Com els infants que per no ser vistos tanquen els ulls, no la va mirar i va sentir com llançava l'abric i el barret sobre una cadira, deia «hola» i el mirava amb una força que no arribava a traspasar-lo, molt més feble del que s'havia imaginat. Intranquil, l'N va aixecar la vista i es va enfrontar a la d'ella; l'S estava atabalada i procurava dissimular les palpitations excessives. L'N es va quedar desconcertat: s'havia ensumat totes les xarxes que podien caure-li al damunt i no havia previst aquesta treva inesperada. Era evident que cap dels dos no en parlaria perquè tots dos estaven igual de desconcertats. L'N va veure que, abans de començar, s'havien acabat les partides de póquer, els peus sobre la taula, els partits dels dijous, les llaunes de cervesa sota el llit, l'esmorzar amb xampany abans d'anar a dormir. Esclar que tornaven els caramels compartits, la melmelada dels diumenges al matí, les dues entrades amagades sota el barret. Però també els cabells a la pica, les mitges al sofà, els consells fora de to, les visites de parents arrugats, els amics saberuts omplint de cendra el parquet en sopars de compromís, les exigències intempèstives, tan sovint la mà aferrada al ganivet. Es va aixecar (i se li va fer evident que tot allò que havia pensat havia passat també pel cap d'ella), va ajuntar les galtes, es van dir «hola» novament i es van besar a la boca, abraçant-se amb una fúria desfermada.

Conte publicat per gentilesa de Quim Monzó i de Quaderns Crema.

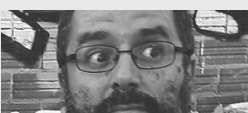
Foto de Perico Pastor: Ferran Sunyer.

Pdf de l'edició de bibliòfil cedida per Perico Pastor.

Comparteix això:

Relacionats

Truman Capote
A "L'avançat"

elrecuperat
Roger Pelàez
A "El recuperat"

Xavier Dilla
A "Sławomir Mrozek"

Categoria : [El recuperat](#)

Etiquetes : [Perico Pastor](#) [Quim Monzó](#)

[← Alba Dalmau](#)

[Donat Putx →](#)